

Я не Петрарка — ти ж нова Лаура,
Ти, може, краща, ніж вона була,
Ти грації сама ще додала
До чарів, що дала тобі натура.
Куди б ти тільки в хату не ввійшла,

Зникає всім із чола тень похмура,
Яснішає душа, смутна й понура,
Йде геть журба, що душу облягла.
Так сонце після хмарної години,
Коли на землю кине промінь свій, —

Радіють люди й звірі, а рослини
З'являються в барвистості новій.
Моє ти сонце! Як і в сі хвилини,
Світи повік мені в путі моїй.
